

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/226/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7211201221
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 12. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Maximová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2017:7211201221.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Maximovej a sudkýň JUDr. Jarmily Čabaiovej a JUDr. Zuzany Matyiovej v právnom spore žalobcu D. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom v Y.V., C. X, právne zastúpeného JUDr. Máriou Kozákovou, advokátkou, so sídlom v Košiciach, Odborárska 7, proti žalovanému S. C. I. Y., a.s. so sídlom v Y., H. X, IČO: 31 701 914, o určenie neplatnosti výpovede z pracovného pomeru, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice II z 8. februára 2017, č. k. 19C/5/2011-268

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalobcovi proti žalovanému priznáva právo na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Košice II (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) napadnutým rozsudkom určil, že výpoveď z 3. januára 2011 daná žalovaným žalobcovi je neplatná. Priznal žalobcovi voči žalovanému právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu za úspech v konaní o určenie neplatnosti výpovede, o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením tamojšieho súdu po právoplatnosti rozsudku vo veci samej. Zároveň rozhodol, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov v konaní o nároku na určenie neplatnosti upozorňujúcich listov. Ďalším výrokom súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť štátu na účet tamojšieho súdu súdny poplatok z návrhu na začatie konania o určenie neplatnosti výpovede z pracovného pomeru vo výške 99,50 Eur do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia.

1.2. Rozhodol tak o návrhu žalobcu, ktorým sa domáhal určenia, že výpoveď z pracovného pomeru z 3. januára 2011, ktorú mu dal žalovaný, je neplatná. Návrh odôvodnil tým, že dňa 3.1.2011 obdržal od zamestnávateľa t.j. žalovaného výpoveď z pracovného pomeru podľa ust. § 63 ods. 1 písm. d) body 1 a 3 a písm. e) Zákonníka práce z dôvodu, že podľa žalovaného nespĺňal predpoklady ustanovené právnymi predpismi a bez zavinenia zamestnávateľa nespĺňal ani požiadavky na výkon dohodnutej práce, určené zamestnávateľom vo vnútornom predpise (neukončil a odmietol psychologické vyšetrenia dňa 22.11.2010, 24.11.2010 a 21.12.2010, čím nesplnil predpísané požiadavky týkajúce sa psychickej spôsobilosti).

1.3. V predmetnom právnom spore súd prvýkrát rozsudkom z 2. októbra 2012, č. k. 19C/5/2011-72 určil, že výpoveď z 3. januára 2011 daná žalovaným žalobcovi, je neplatná, s odôvodnením, že žalobca pôsobil u žalovaného ako predseda odborovej organizácie vodičov MHD a žalovaný dal žalobcovi výpoveď napriek tomu, že zástupcovia zamestnancov v zmysle § 240 ods. 8 Zákonníka práce súhlas s výpoveďou neudelili a v dôsledku toho nebola výpoveď daná v súlade so zákonom. Na základe odvolania oboch strán sporu Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 5. júna 2014, č. k. 3Co/57/2013-100 potvrdil rozsudok vo výroku, ktorým bol zamietnutý návrh žalobcu o určenie, že

upozornenia na porušenie pracovnej disciplíny sú neplatné a zrušil rozsudok vo výroku, ktorým súd určil, že výpoveď z 3. januára 2011 daná žalovaným žalobcovi je neplatná a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Odvolací súd vytkol súdu prvej inštancie, že aj keď vyhovel žalobe o určenie neplatnosti výpovede z pracovného pomeru, neskúmal opodstatnenosť žaloby z hľadísk uvedených v ust. § 240 ods. 9 Zákonníka práce v znení účinnom od 1. septembra 2007, ktoré pripúšťa možnosť nahradiť nedostatok predchádzajúceho súhlasu zástupcov zamestnancov s výpoveďou alebo okamžitým skončením pracovného pomeru rozhodnutím súdu, ak sú ostatné podmienky uvedených zrušovacích prejavov splnené a súd v spore o určenie ich neplatnosti zistí, že od zamestnávateľa nemožno spravodlivo požadovať, aby zamestnanca naďalej zamestnával.

1.4. Následne súd prvej inštancie rozhodol rozsudkom z 18. marca 2015, č. k. 19C/5/2011-216, ktorým žalobu o určenie neplatnosti výpovede z pracovného pomeru zamietol s odôvodnením, že skúmal, súc viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, opodstatnenosť žaloby z hľadísk uvedených v ust. § 240 ods. 9 Zákonníka práce, pričom dospel na základe vykonaného dokazovania k záveru, že nebolo možné od žalovaného zamestnávateľa spravodlivo požadovať, aby žalobcu ďalej zamestnával, a preto podľa ust. § 240 ods. 9 Zákonníka práce, časť vety za bodkočiarkou, mal predmetnú výpoveď z pracovného pomeru za platnú, aj bez súhlasu odborovej organizácie. Na základe odvolania podaného žalobcom proti tomuto rozsudku Krajský súd v Košiciach uznesením z 22. septembra 2016, č. k. 11Co/289/2015-249 zrušil rozsudok a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Odvolací súd zdôraznil, že prejednávanú vec je potrebné posudzovať aj v súčasnej dobe - vzhľadom k tomu, že žalovaný dal žalobcovi výpoveď z pracovného pomeru listom z 3. januára 2011, ktorý bol žalobcovi doručený toho istého dňa, podľa zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonník práce v znení účinnom do 5. júna 2011, a to v záujme toho, aby odôvodnenie rozsudku zodpovedalo požiadavke na riadne a presvedčivé odôvodnenie súdneho rozhodnutia (pretože týmto nesprávnym procesným postupom by súd znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že to má za následok porušenie práva odvolateľa na spravodlivý proces). Odvolací súd ďalej konštatoval, že doterajšia súdna prax (tak súdov prvej inštancie, ako aj súdov odvolacích) bola pri aplikácii ust. § 240 ods. 9 Zákonníka práce nejednotná. Vzhľadom na vyvíjajúcu sa aktuálnu judikatúru, dodal, že súd v konaní o neplatnosť výpovede danej zástupcovi zamestnancov neskúma z vlastnej iniciatívy, či od zamestnávateľa možno spravodlivo požadovať, aby zamestnanca ďalej zamestnával podľa ust. § 240 ods. 9 Zákonníka práce, pretože takýmto postupom súdu by bola založená vada, ktorá by mala za následok porušenie procesného práva žalobcu na rešpektovanie základných princípov spravodlivého konania, a to ústavných princípov rovnosti účastníkov konania (čl. 47 ods. 3 Ústavy SR) a nestrannosti súdu (čl. 46 ods. 1 Ústavy SR). Odkázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 1. apríla 2016, sp. zn. 6Cdo 273/2013. Ak chce zamestnávateľ v prípadnom spore o neplatnosť výpovede zvrátiť jej neplatnosť ako následok nesúhlasu zástupcu zamestnancov s výpoveďou danou zamestnancovi (ktorý je členom odborového orgánu), a teda dosiahnuť platnosť ním urobeného neplatného právneho úkonu, musí tvrdiť a preukazovať konkrétne hmotnoprávne skutočnosti, pre ktoré od neho nemožno spravodlivo požadovať, aby zamestnanca naďalej zamestnával. Pokiaľ tak neurobí, súd v konaní o neplatnosť výpovede sa z vlastnej iniciatívy nemôže zaoberať možnosťou aplikácie ust. § 240 ods. 9 Zákonníka práce. Preto, pokiaľ za tejto skutkovej situácie žalovaný listom z 3.1.2011 dal žalobcovi výpoveď pre nespĺňane požiadavky na výkon dohodnutej práce bez zavinenia zamestnávateľa podľa § 63 ods. 1 písm. d) Zákonníka práce, musel si byť vedomý, že výpoveď, ak inak jej podmienky budú splnené, bude neplatná pre nesúhlas zástupcu zamestnancov a že len ak budú zistené skutočnosti, pre ktoré od neho nemožno spravodlivo požadovať, aby žalobcu ďalej zamestnával, bude výpoveď považovaná za platnú. Odvolací súd uviedol, že napriek tomu žalovaný v konaní žiadne takéto konkrétne skutočnosti vyplývajúce z hmotného práva ani netvrdil a nepreukazoval. Urobil tak až v odvolaní z 19. novembra 2012 proti rozsudku súdu prvej inštancie z 2. októbra 2012, č. k. 19C/5/2011-72, teda po uplynutí takmer dvoch rokov od začiatku konania (13. januára 2011), v ktorom odvolaní žalovaný uviedol, že súd prvej inštancie nezohľadnil výsledky dokazovania, ktoré podľa jeho názoru jasne preukazovali, že od neho - žalovaného ako zamestnávateľa, nemožno z dôvodu uvedeného vo výpovedi, spravodlivo požadovať, aby žalobcu ako zamestnanca ďalej zamestnával. Odvolací súd preto konštatoval, že žalovaný tieto skutočnosti netvrdil v relevantnom čase po začatí sporu, ale tak urobil až v odvolacom konaní, čo zohľadnil súd prvej inštancie až v dôsledku zrušenia predchádzajúceho rozsudku z 2. októbra 2012 odvolacím súdom vzhľadom na jeho námietky v tomto smere, a preto by mal znášať pre neho nepriaznivé procesné dôsledky spočívajúce v tom, že na takéto dodatočné tvrdenia nemožno prihliadať.

1.5. Po vrátení veci súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní poukázal na ust. § 61 ods. 2, § 63 ods. 1 písm. d) bod 1 a 3, § 64 ods. 1 písm. a), § 64 ods. 3 písm. d), § 77, ust. § 240 ods. 8, 9, na ust. § 81 písm. c) zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonníka práce (ďalej len „Zákonník práce“), ďalej na ust. § 31 ods. 1, 2, § 33 ods. 2 a 4 zákona č. 513/2009 Z.z. o dráhach a o zmene a doplnení niektorých zákonov, na ust. § 10 ods. 1 vyhl. č. 245/2010 Z.z. o odbornej spôsobilosti, zdravotnej spôsobilosti a psychickej spôsobilosti osôb pri prevádzkovaní dráhy a dopravy na dráhe, na ust. § 191 ods. 1, § 391 ods. 2 CSP a žalobe vyhovel, teda určil, že výpoveď z pracovného pomeru z 3. januára 2011 daná žalovaným žalobcovi je neplatná. Ďalej súd uviedol, že vzhľadom na právny názor odvolacieho súdu, v zmysle ktorého žalovaný v relevantnom čase po začatí sporu netvrdil, a teda ani nepreukazoval žiadne konkrétne skutočnosti vyplývajúce z hmotného práva, pre ktoré od neho nemožno spravodlivo požadovať, aby žalobcu naďalej zamestnával, ale urobil tak až v odvolaní z 19.11.2012 proti rozsudku súdu prvej inštancie z 2. októbra 2012, č. k. 19C/5/2011-72, ktoré tvrdenia zohľadnil súd prvej inštancie až v dôsledku zrušenia predmetného rozsudku odvolacím súdom, mal by preto žalovaný znášať pre neho nepriaznivé procesné dôsledky spočívajúce v tom, že na jeho dodatočné tvrdenia nemožno prihliadať, a teda ani vykonávať dokazovanie na ich preukázanie. Na základe uvedeného sa preto súd prvej inštancie týmito tvrdeniami žalovaného po zrušení ďalšieho jeho rozsudku z 18. marca 2015, už nezaoberal. Súd preto pri vyhodnocovaní vykonaného dokazovania vychádzal z nespornej skutočnosti medzi stranami, že žalobca bol predsedom odborovej organizácie pôsobiacej u žalovaného, a žalovaný mohol mu preto dať výpoveď len s predchádzajúcim súhlasom odborovej organizácie. Odborová organizácia na základe žiadosti žalovaného zamestnávateľa odmietla žalovanému udeliť svoj súhlas na výpoveď žalobcovi, a to listom z 2. januára 2011. Podľa ust. § 240 ods. 9 prvá časť vety (pred bodkočiarkou) Zákonníka práce, odmietnutie súhlasu odborovej organizácie žalovanému na výpoveď z pracovného pomeru žalobcovi, spôsobuje neplatnosť výpovede z tohto dôvodu (§ 17 ods. 2).

1.6. Súd prvej inštancie zdôraznil, že v konaní o neplatnosť výpovede danej zástupcovi zamestnancov neskúma z vlastnej iniciatívy, či od zamestnávateľa možno spravodlivo požadovať, aby zamestnanca naďalej zamestnával podľa ust. § 240 ods. 9 Zák. práce (takýto postup zakladá vadu konania) a žalovaný v relevantnom čase potrebné skutočnosti netvrdil, je nesporné že je výpoveď, ktorú žalovaný dal žalobcovi z pracovného pomeru bez udelenia predchádzajúceho súhlasu s výpoveďou príslušnou odborovou organizáciou, neplatná. Vzhľadom na tento záver a bez možnosti uplatnenia postupu súdu podľa ust. § 240 ods. 9 Zákonníka práce (bez právne relevantných - včasne daných námietok žalovaného) je dôvodom neplatnosti výpovede už aj len chýbajúci súhlas odborovej organizácie, a preto nemalo opodstatnenie posudzovať naplnenie ďalších hmotnoprávných podmienok výpovede, keďže aj ak by boli platné (k čomu súd pri svojom druhom rozhodnutí dospel), nemôže to zmeniť záver o neplatnosti výpovede danej žalobcovi ako členovi - predsedovi odborovej organizácie žalovaným z pracovného pomeru, bez predchádzajúceho súhlasu odborovej organizácie.

1.7. Výrok o trovách konania súd odôvodnil podľa ust. § 262 ods. 1 a § 255 CSP. Keďže predmetom konania boli dva samostatné nároky žalobcu, a to určenie neplatnosti výpovede z pracovného pomeru a určenie neplatnosti upozorňujúcich listov, súd rozhodol o trovách konania dvomi samostatnými výrokmi, vychádzajúc z pomeru úspechu strán v týchto dvoch samostatných veciach. V konaní o nároku žalobcu na určenie neplatnosti upozorňujúcich listov bola žaloba v celom rozsahu zamietnutá a teda žalovaný mal by právo na náhradu trov konania. Avšak žalovanému žiadne trovy nevznikli a preto súd rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov tohto konania právo. V konaní o nároku na určenie neplatnosti výpovede z pracovného pomeru bol úspešný žalobca a preto súd mu priznal právo na náhradu trov konania voči žalovanému v plnom rozsahu. O ich konkrétnej výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku. Výrok o povinnosti žalovaného zaplatiť súdny poplatok z návrhu na začatie konania o určenie neplatnosti výpovede vo výške 99,50 Eur rozhodol súd podľa ust. § 2 ods. 2 veta prvá zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v platnom znení, keďže žalobca bol od platenia súdnych poplatkov oslobodený podľa ust. § 4 ods. 2 písm. d) uvedeného zákona, je preto podľa výsledku konania povinný zaplatiť súdny poplatok vo výške podľa pol. 1 písm. b) sadzobníka súdnych poplatkov, žalovaný.

2. Rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalovaný a žiadal, aby odvolací súd rozsudok vo výroku o veci samej zmenil a žalobu zamietol ako nedôvodnú. Uplatnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. V odvolaní poukázal na to, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie zdôvodnil s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu, v zmysle ktorého žalovaný v relevantnom čase po začatí sporu netvrdil, a teda ani nepreukazoval žiadne konkrétne skutočnosti vyplývajúce z hmotného práva, pre ktoré od

neho nemožno spravodlivo požadovať, aby žalobcu naďalej zamestnával, ale urobil tak až v odvolacom konaní, preto sa súd s týmito tvrdeniami žalovaného po zrušení následného rozsudku z 18. marca 2015 nezaoberal. Žalovaný s týmto názorom nesúhlasí a zastáva názor, že uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo 273/2013, na ktoré odkazuje odvolací súd, sa týka konkrétnej prejednávanej veci, pričom podľa názoru odvolateľa sa v tomto prípade nejedná o analogickú právnu situáciu so situáciou, ktorá je predmetom tohto konania. Uvedené uznesenie najvyššieho súdu nie je možné aplikovať paušálne. Predmetný spor je špecifický v tom, že skutočnosť, že od zamestnávateľa nie je možné spravodlivo požadovať ďalšie zamestnávanie žalobcu, je daná už nesplnením predpokladov ustanovených právnymi predpismi na výkon dohodnutej práce a nesplnením požiadaviek na riadny výkon dohodnutej práce určené zamestnávateľom vo vnútornom predpise bez zavinenia zamestnávateľa. Žalovaný zastáva názor, že súd prvej inštancie, viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, sa nevysporiadal s otázkou, či aj v prípade, že nemožnosť zamestnanca naďalej zamestnávať pre nesplnenie zákonných predpokladov a požiadaviek, vyplývajúcich priamo z osobitného predpisu, je nevyhnutné, aby sa žalovaný - zamestnávateľ výslovne domáhal zisťovania súdu podľa § 240 ods. 9 Zákonníka práce, alebo takáto požiadavka je obsiahnutá už v samotnom výpovednom dôvode. Žalovaný má za to, že v súlade s § 240 ods. 9 Zákonníka práce nie je možné spravodlivo od zamestnávateľa požadovať, aby zamestnanca napriek nesúhlasu zástupcov zamestnancov s výpoveďou naďalej zamestnával. Podľa názoru odvolateľa je táto skutočnosť obsiahnutá priamo vo výpovednom dôvode a vyžadovať, aby sa jej žalovaný ešte osobitným spôsobom domáhal, považuje zo strany súdu za formalistické. Zdôraznil, že požiadavku na určenie, že od zamestnávateľa nie je možné spravodlivo požadovať, aby zamestnanca napriek nesúhlasu zástupcov zamestnancov s výpoveďou naďalej zamestnával, nemôže zamestnávateľ na súde uplatňovať samostatnou žalobou, ale ju vyjadriť v konaní podľa § 77 Zákonníka práce. Žalovaný namieta konštatovanie súdu, že žalovaný v relevantnom čase potrebné skutočnosti netvrdil a má za to, že sa zisťovania súdu vedúceho k posúdeniu, či je možné od neho spravodlivo požadovať ďalšie zamestnávanie žalobcu, dožadoval už v prvom konaní. Už v prvom rozsudku z 2. októbra 2012 súd na strane 3 citoval dôkaz vykonaný výsluchom svedkyne PhDr. N. I. zo dňa 8. marca 2012. Tento dôkaz bol vykonaný k preukázaniu skutočnosti, že žalobca potrebnú psychologickú spôsobilosť ku výkonu svojej práce nemal, a preto je v rozpore s platnou právnou úpravou spravodlivo požadovať od zamestnávateľa, aby ho naďalej na uvedenej pracovnej pozícii zamestnával. Súd tento dôkaz síce vykonal, ale nevyhodnotil. Žalovaný v odvolaní preto namieta, že od začiatku konania tvrdil a preukazoval konkrétne hmotnoprávne skutočnosti (nesplnenie zákonných predpokladov pre výkon povolania), pre ktoré od neho nemožno spravodlivo požadovať, aby zamestnanca naďalej zamestnával a že súd prvej inštancie v konaní po prvom odvolaní proti rozsudku vo veci postupoval správne a správne rozhodol. Rozsudkom z 8. februára 2017 však súd po vrátení veci odvolacím súdom žalobe vyhovel, pričom žalovaný má za to, že súd nesprávne právne posúdil vec, nakoľko nie je prípustné, aby v prípade, že u zamestnanca nespĺňajúceho legislatívne požiadavky pre výkon povolania nesúhlas odborovej organizácie prevyšoval nad zákonom. Podľa názoru odvolateľa, ak niekto nespĺňa zákonné požiadavky na výkon svojho povolania, pričom ide o preukázanú nemožnosť zamestnávať ho ďalej, a súd osobitne trvá na preukázaní nemožnosti ďalej ho zamestnávať, ide jednoznačne o prejav formalizmu pri rozhodovaní a nezohľadnenie konkrétnych okolností sporu.

3. K odvolaniu žalovaného podal písomné vyjadrenie žalobca, ktorý navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny. Podľa názoru žalobcu právna analýza, ktorú žalovaný predložil v odvolaní, je len účelovou obranou ako spor nehospodárne predlžovať a aby v prípade víťazstva nemusel žalobcu zamestnať. Poukázal na skutočnosť, že spor nie je ukončený už od roku 2011 a ak žalovaný podá vo veci dovolanie, tak skončenie sporu žalobca predpokladá v roku 2020. To už bude vo vysokom dôchodkovom veku. No finančné prostriedky, o ktoré nie vlastnou vinou ho žalovaný oberá, potrebuje teraz, a nie v nedohľadne. Poukázal na to, že na Okresnom súde Košice II požiadaval o prerušenie konania vo veci vedenej pod sp. zn. 20Cpr 7/2016 v spore o náhradu mzdy v dôsledku neplatnosti rozviazania pracovného pomeru. Preto žiada o urýchlenie rozhodnutia vo veci samej, i keď chápe, že odvolací súd má veľa sporov. Poukázal na skutočnosť, že súd prvej inštancie strany sporu vyzval, aby do pojednávania predložili svoje stanoviská po rozhodnutí odvolacieho súdu. Žalobca tak urobil prostredníctvom svojej právnej zástupkyne, no žalovaný toto právo nevyužil. Preto je žalobca presvedčený, že analýzu procesnej a hmotnoprávnej strany sporu mal uviesť na pojednávaní, a nie teraz, v treťom odvolacom konaní. Filozofovaním a bezdôvodným predlžovaním celého konania žalovaný sleduje jeden cieľ - nezamestnať žalobcu. Podľa názoru žalobcu tak súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd, dostatočne posúdili hmotnoprávnu aj procesnú stránku sporu a správne rozhodli. Žalovaný neuviedol v tomto konaní nové skutočnosti, preto žalobca navrhuje rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

4. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovaného ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné, bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu danom ust. § 379, § 380 ods. 1, 2 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov [ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP] a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach 20. decembra 2017 o 12,15 hod. v pojednávacej miestnosti č. dv. 215, 2. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 219 ods. 1, 3 CSP.

5. Odvolací súd dospel k záveru, že žalovaným namietané odvolacie dôvody nie sú naplnené.

6. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie výsledky rozsiahleho vykonaného dokazovania náležite vyhodnotil podľa ust. § 191 ods. 1, 2 CSP, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, na zistený skutkový stav aplikoval správne ustanovenia Zákonníka práce a tieto aj správne vyložil, pričom nebola zistená žiadna vada, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, preto odvolací súd jeho rozsudok ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

7. Odvolací súd opakovane zdôrazňuje, že v preskúmvanej veci je potrebné skúmať opodstatnenosť žaloby z hľadísk uvedených v ust. § 240 ods. 9 zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonníka práce v znení účinnom do 5. júna 2011 (t.j. do dňa, než nadobudli účinnosť zákony č. 257/2011 Z.z., č. 406/2011 Z.z., č. 257/2011 Z.z., 512/2011 Z.z., č. 251/2012 Z.z., č. 252/2012 Z.z., č. 345/2012 Z.z., č. 361/2012 Z.z., č. 233/2013 Z.z., č. 58/2014 Z.z., č. 103/2014 Z.z., č. 183/2014 Z.z., č. 307/2014 Z.z., č. 14/2015 Z.z., č. 61/2015 Z.z., č. 14/2015 Z.z. a č. 61/2015 Z.z., č. 440/2015 Z.z., č. 351/2015 Z.z., č. 378/2015 Z.z.), ktoré pripúšťa možnosť nahradit' nedostatok predchádzajúceho súhlasu zástupcov zamestnancov s výpoveďou alebo okamžitým skončením pracovného pomeru rozhodnutím súdu, ak sú ostatné podmienky uvedených zrušovacích prejavov splnené a súd v spore o určenie ich neplatnosti zistí, že od zamestnávateľa nemožno spravodlivo požadovať, aby zamestnanca naďalej zamestnával. Vzhľadom na názor vyslovený v Uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. októbra 2015, sp. zn. 4 Cdo 122/2015, je súd povinný v odôvodnení rozsudku uviesť, z ktorých konkrétnych ustanovení ktorého zákona vychádzal pri svojom rozhodovaní, inak odôvodnenie rozsudku nezodpovedá požiadavke na riadne a presvedčivé odôvodnenie súdneho rozhodnutia, pričom týmto nesprávnym procesným postupom súd znemožňuje strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že to má za následok porušenie práva odvolateľa na spravodlivý proces.

8. Žalovaný v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie, súc viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, sa nevysporiadal s otázkou, či aj v prípade, že nemožnosť zamestnanca naďalej zamestnávať pre nesplnenie zákonných predpokladov a požiadaviek, vyplývajúcich priamo z osobitného predpisu, je nevyhnutné, aby sa zamestnávateľ výslovne domáhal zisťovania súdu podľa § 240 ods. 9 Zákonníka práce, alebo takáto požiadavka je obsiahnutá už v samotnom výpovednom dôvode.

9. Odvolací súd poukazuje na právny názor vyslovený v Uznesení Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5Obo 2/2014, v zmysle ktorého nerešpektovanie právneho názoru vysloveného v rozhodnutí odvolacieho súdu súdom prvého stupňa (súdom prvej inštancie), je obmedzením účastníka (strany sporu) v jeho práve na súdnu ochranu ako aj práva na spravodlivý proces.

10. Už len vzhľadom na citovaný právny názor Najvyššieho súdu SR, vyššie uvedená odvolacia námietka žalovaného nemôže obstáť. Súd nižšieho stupňa je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu tak pri posudzovaní otázok hmotného práva (napríklad z hľadiska toho, ktorý právny predpis má byť aplikovaný, ako ho treba interpretovať), ako aj pri aplikácii procesných predpisov (napríklad z aspektu odvolacím súdom vytýkaných väd dokazovania, iných väd majúcich za následok nesprávne rozhodnutie vo veci), (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR z 8. februára 2012, sp. zn. 6 Cdo 227/2011).

11. Podobne, súd vyššieho stupňa by mal byť viazaný svojim predchádzajúcim rozhodnutím v tej istej veci. Uvedený princíp avšak nemôže platiť absolútne. Odvolací súd nie je v hierarchii súdov konečnou autoritou, ktorej právny názor by bol nemenný bez ohľadu na vývoj aktuálnej judikatúry, inak povedané, odvolací súd nedisponuje patentom na neomylnosť. Takým prípadom, keď odvolací súd nemusí byť

viazaný svojim predchádzajúcim rozhodnutím v tej istej veci, je, keď určitá súdna autorita, napr. ústavný, najvyšší súd alebo Súdny dvor, na danú otázku zaujme iný názor (porovnaj III. ÚS 46/2013 alebo C-173/09).

12. Preto odvolací súd vzhľadom na vyvíjajúcu sa aktuálnu judikatúru opätovne poukazuje na Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 1. apríla 2016, sp. zn. 6 Cdo 273/2013, ZSP č. 14/2016, v zmysle ktorého súd v konaní o neplatnosť výpovede danej zástupcovi zamestnancov neskúma z vlastnej iniciatívy, či od zamestnávateľa možno spravodlivo požadovať, aby zamestnanca naďalej zamestnával podľa ust. § 240 ods. 9 Zákonníka práce. Takýmto postupom súdu by bola totiž založená vada, ktorá by mala za následok porušenie procesného práva žalobcu na rešpektovanie základných princípov spravodlivého konania, a to ústavných princípov rovnosti účastníkov konania (čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky) a nestrannosti súdu (čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky).

13. Najvyšší súd Slovenskej republiky vo vyššie uvedenom rozhodnutí vyslovil názor, že ustanovenie § 240 ods. 9 Zákonníka práce je nepochybne hmotnoprávnym ustanovením toho predpisu súkromného práva. Ak chce zamestnávateľ v prípadnom spore o neplatnosť výpovede zvrátiť jej neplatnosť ako následok nesúhlasu zástupcu zamestnancov s výpoveďou danou zamestnancovi (ktorý je členom odborového orgánu), a teda dosiahnuť platnosť ním urobeného neplatného právneho úkonu, musí tvrdiť a preukazovať konkrétne hmotnoprávne skutočnosti, pre ktoré od neho nemožno spravodlivo požadovať, aby zamestnanca naďalej zamestnával. Pokiaľ tak neurobí, súd v konaní o neplatnosť výpovede sa z vlastnej iniciatívy nemôže zaoberať možnosťou aplikácie ustanovenia § 240 ods. 9 Zákonníka práce, pretože inak by dával zamestnávateľovi ako účastníkovi konania návod, čo by mal alebo mohol robiť, aby dosiahol žiadaný účinok. Tým by vybočil z medzí poučovacej povinnosti poučovať účastníkov konania o ich procesných právach a povinnostiach, oslabil by úlohu súdu ako nestranného orgánu a založil by nerovnosť medzi účastníkmi občianskeho súdneho konania (por. rozhodnutia Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 153/94, I. ÚS 56/95 a III. ÚS 480/97).

14. Napriek vyššie uvedenému, žalovaný nesúhlasí s názorom súdu prvej inštancie i odvolacieho súdu a zastáva názor, že uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6Cdo 273/2013, na ktoré odkazuje odvolací súd, sa týka konkrétnej prejednávanej veci, pričom podľa názoru odvolateľa sa v tomto prípade nejedná o analogickú právnu situáciu so situáciou, ktorá je predmetom tohto konania. Konkrétne dôvody, pre ktoré sa podľa názoru odvolateľa v tomto prípade nejedná o analogickú právnu situáciu so situáciou v judikovanom spore, však žalovaný v odvolaní neuviedol. Neurobil tak ani v prvoinštančnom konaní, a to napriek tomu, že súd dal stranám sporu možnosť písomne sa vyjadriť k tejto skutkovej a právnej otázke.

15. Preto ani táto námietka nemá v odvolacom konaní relevanciu, osobitne v prípade, ak sa jedná o uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré bolo publikované v časopise Zo súdnej praxe, ktorý prináša aktuálne informácie z jurisdikcie vrcholových súdov SR. V danom prípade bolo uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 1. apríla 2016, sp. zn. 6 Cdo 273/2013, publikované v ZSP č. 14/2016.

16. Odvolací súd zároveň poukazuje na princípu právneho štátu, obsahom ktorého je vytvorenie právnej istoty, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99, III. ÚS 356/06). Rešpektovanie princípu právnej istoty musí byť prítomné v každom rozhodnutí orgánov verejnej moci, a to tak v oblasti normotvornej, ako aj v oblasti aplikácie práva, keďže práve na ňom sa hlavne a predovšetkým zakladá dôvera občanov, ako aj iných fyzických osôb a právnických osôb k orgánom verejnej moci (IV. ÚS 92/09). Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (IV. ÚS 209/2010, m. m. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05). Aj keď právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v ich rozhodnutiach nemajú v právnom poriadku Slovenskej republiky charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky, napriek tomu protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (obdobne napr. IV. ÚS 49/06, III. ÚS 300/06) (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 22. novembra 2011, č. k. IV. ÚS 499/2011-25).

17. Za opodstatnenú nepovažuje odvolací súd ani ďalšiu odvoláciu námietku, že úkonom žalovaného, ktorým navrhol, aby súd skúmal, či od zamestnávateľa možno spravodlivo požadovať, aby zamestnanca naďalej zamestnával podľa ust. § 240 ods. 9 Zákonníka práce, mal byť dôkaz vykonaný výsluchom svedkyne PhDr. N. I.. Názor odvolateľa, že súd prvej inštancie tento dôkaz síce vykonal, ale nevyhodnotil, nie je správny.

18. K uvedenej odvolacej námietke je potrebné uviesť, že výsluch svedka predstavuje dôkazný prostriedok podľa ust. § 187 ods. 2 CSP. Výsluch svedka je však osobitný inštitút, rozdielny od úkonov strán sporu, o ktorých CSP výslovne uvádza, že sú nimi žalobca a žalovaný (§ 60 CSP). Civilný sporový poriadok upravuje „Úkony strán“ v ôsmej hlave (ust. § 123 a nasl.). Aj Občiansky súdny poriadok, platný a účinný do 30. júna 2016, obsahoval osobitnú úpravu týchto rozdielných inštitútov (výsluch svedka v ust. § 125 a úkony účastníkov konania v ust. § 41 a nasl. O.s.p.).

19. Ako je uvedené vyššie, Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil názor, že ustanovenie § 240 ods. 9 Zákonníka práce je nepochybne hmotnoprávnym ustanovením toho predpisu súkromného práva. Preto súdu prvej inštancie nemožno v žiadnom prípade vytknúť, že iniciatívne neskúmal existenciu okolností podľa ustanovenia § 240 ods. 9 Zákonníka práce a výpoveď PhDr. N. I., vyhodnotil ako dôkaz výsluchom svedkyne, ktorý bol vykonaný k preukázaniu skutočnosti, že žalobca nemal potrebnú psychologickú spôsobilosť ku výkonu svojej práce, a nie ako úkon strany sporu (predtým účastníka konania), ktorý musí tvrdiť a preukazovať konkrétne hmotnoprávne skutočnosti, pre ktoré od neho nemožno spravodlivo požadovať, aby zamestnanca naďalej zamestnával, ak chce zamestnávateľ v spore o neplatnosť výpovede zvrátiť jej neplatnosť ako následok nesúhlasu zástupcu zamestnancov s výpoveďou danou zamestnancovi (ktorý je členom odborového orgánu), a teda dosiahnuť platnosť ním urobeného neplatného právneho úkonu.

20. Odvolací súd opakovane zdôrazňuje, že pokiaľ žalovaný listom z 3. januára 2011 dal žalobcovi výpoveď pre nespĺňanie požiadavky na výkon dohodnutej práce bez zavinenia zamestnávateľa podľa § 63 ods. 1 písm. d) Zákonníka práce, musel si byť vedomý, že výpoveď, ak inak jej podmienky budú splnené, bude neplatná pre nesúhlas zástupcu zamestnancov, a že len ak na jeho návrh budú zistené skutočnosti, pre ktoré od neho nemožno spravodlivo požadovať, aby žalobcu naďalej zamestnával, bude výpoveď považovaná za platnú. Napriek tomu žalovaný v konaní žiadne takéto konkrétne skutočnosti vyplývajúce z hmotného práva netvrdil, ani nepreukazoval. Urobil tak až po uplynutí takmer dvoch rokov od začiatku konania (13. januára 2011).

21. Odvolanie žalovaného z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov preto nemožno považovať za opodstatnené a z uvedených dôvodov bol rozsudok ako vecne správny potvrdený v súlade s ust. § 387 ods. 1 CSP. Vo zvyšku v nadväznosti na § 387 ods. 2 CSP odvolací súd poukazuje na správne a vyčerpávajúce odôvodnenie súdu prvej inštancie, s ktorým sa stotožňuje.

22. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 v spojení s ust. § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. Žalobca bol v odvolacom konaní úspešný, preto má nárok na náhradu trov odvolacieho konania, ktoré mu odvolací súd v celom rozsahu priznal.

23. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane,

aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak: a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Táto povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).